

Είχα σκοπό να ξεκινήσω αυτό το review γράφοντας διάφορες σαχλαμάρες όπως συνήθως. Μόλις τελείωσα όμως την ανάγνωση του μικρού αυτού τόμου, διαπίστωσα ότι η διάθεσή μου είχε αλλάξει πέρα για πέρα. Κι εδώ που τα λέμε, δεν θα μπορούσε να συμβεί διαφορετικά... Από τις πρώτες κιόλας γραμμές, το αφηγηματικό ύφος της γραφής κάνει το χρόνο να ρέει αβίαστα, γεννώντας αδιάκοπα εικόνες που εντάσσουν τον αναγνώστη σε μια ατμόσφαιρα μυστήρια, μα συνάμα και τόσο οικεία. Η πλειονότητα των λίαν σύντομων κειμένων αναφέρεται στη νύχτα και τα υπαρξιακά της καμώματα: Μοναχικές διαδρομές που καταλήγουν σε αλλόκοτες καταστάσεις, απαγορευμένοι στοχασμοί, εφιάλτες που αναστατώνουν την ψυχική ηρεμία κι ένα περίεργο συναίσθημα να τριγυρίζει ανάμεσα στις λέξεις... Όλα μοιάζουν μετέωρα, ημιτελή, ένα βήμα πριν τη συντριβή, η οποία όμως ποτέ δεν σφραγίζεται – συνεχώς προμηνύεται μοιάζοντας εύλογη και εγγενής, αναπόφευκτη συνέπεια κάθε δυνατής αλληλουχίας γεγονότων. Άλλοτε κάπως απαισιόδοξα, άλλοτε σχεδόν μοιρολατρικά, η αποδοχή του θανάτου μπολιάζει αδιαμαρτύρητα και την πιο ασήμαντη λεπτομέρεια. Παρόλα αυτά, ακόμα και οι πλέον βασανιστικές όψεις της πραγματικότητας –όπως η ματαίωση ή η αδυνατότητα επιλογής- δίνονται με μια ασύλληπτη τρυφερότητα, υπενθυμίζοντας έτσι πως ακόμα κι αν δεν υπάρχει προοπτική –ίσως μάλιστα ιδιαίτερα σε αυτές τις περιπτώσεις – σημασία έχει το δημιουργικό άφημα στα πάθη. Προτείνεται ανεπιφύλακτα η παράλληλη ανάγνωση με το «Φραντς Κάφκα. Ο ανατόμος της εξουσίας» από τον ίδιο συγγραφέα και εκδοτικό οίκο.

περιοδικό Αντίδοτο, τεύχος 5, άνοιξη 2011